

jäi niisama kullemise pääle, sest et ütse parembat nõuwa es mõista fitta.

Wiimate juhateti teda wastse tohtre manu nink fiteti teda kiik teedwat, mast tema toop raha jälle kätte. Mikas krahw wõt seda nõuwa kuulda, sõit õkwa külla, kos tohter Ilmatark elli, sõnel tälle oma kurbu lugu üles nink pallel, et esand temaga üten tules wargid awalikus tegema. „Kül is,“ koste tohtre esand, „ent minu matska peap ka üten tulema!“ Her es päse kohegi, pidi wana risule pär-raandma nink tohtre perenaist ka uhke tõllaga mõisa wiima. Mõisan oli just laud katetu nink her pallel Wähe esandat sööma. Wäht koste: „Olge terwe kutsumast,“ wõt oma perenaist siilust kinni nink iste temaga kõru lawwale.

Kui edimäne teener edimätsse ruuwaga sissetuli nink nakas ümberpakma, sis oli Wähe esandal hä meel, mõtel, mitu kallist rooga ta täamba saas nahka panema, zuskas wanamoorile külge nink üteli hiljakese: „Kae, matska, se om edimäne!“ Teener kuuld neid sõnu, mõtel, et tema teda wanamoorile edimätses wargas tähend, rühk tarest perekambre nink üteli omile seltsimehile: „Oh sa pörglane tohter! pra jo teed kiik meie teku, üteli minnu edimätsse warga olewat.“ Tõine teener läts tõise ruuwaga sisse. Tohter and omale perenaisele jälle wommi: „Kae, kullakene, se om tõine!“ Teener hirmuga tarest wälja, üteli tõisile: „Jah, tõtest, minnu ta tundse ka sedamaid ära! Mihel om kiik awalik nink meie peame huka minema.“ Kolmas teener tuli wabisen kolmandama liuwaga sisse, kos her oli lastnu wähti sissepanna nink mes walge linaga oli kinnikatetu, et her tahtse tohtert weidilise laia, kas ta peas kiik äratedma. Her küüse: „Armas tohter Ilmatark, kui teil ütse asi teedmata ei ole, kas te wõite oman suuren tarkusen tunnistada, mes roog se kinn-

nikatetu liuwaga sisen om? Mihel oli kitsas käen, es tiija midake, mes ütelda, muud kui ots kõrwa tagant nõuwa nink puhkas ennege: „Oh ma waine Wäht!“ — „Noh,“ üteli her, „nüüd om awalik, et teie, armas tohter, kiik salausi äratiijate; jo teil sis ka wõimalik om, minu raha mulle kätte saata!“

Kui tohtre esand willand oli söönu nink joonu, läts ta ära tõiste kambre omast raamatust nõuwa otsma. Sinna läts kolmas teener salaja tälle pärra, peit henda üte tühja kappi nink wahtse säält, mes esand sääli kambren kül tahtnes teta. Tohter wõt aabitsse puhust, ots nink ots oma kilast, ent es lew-wa. Wiimate üteli paha meelega: „Sa olet omete sisen; kül ma sinnu kätte sa!“

Teener kuuld neid sõnnu, mõtel, et tohter te-mast sõnelep, tuli wäristen kapist wälja, sate tema põlwile maha nink pallel: „Kulla, ausa tohtre esand, halestage meie pääle nink andke meie andis! Meie tahame raha kiik täwmeeste kätte tuurwa; ent ärge andke meid ülesse, meie tasume teile seda hädteku ausaste!“ Kas asja niidade käüwa? mõtel Wähe esand nink üteli poisile wasta: „Oh sa wiimane kistja sust! Es sa ole wäärt, nink sinu seltsimehe ka, et teid kiik wõlla otsa puurwasse! Seefõrd ma taha sulle weel andis anda; ent hoija henda, et sa edis-päide enamb säärast asja ei julgu teta!“ Raha wõt Wähe esand kiik poisile käest wasta, weije herra kätte nink saije häd tasumist se eest.

Kiigil oli hä meel: mõisnikul, et oma raha kätte saije; wargil, et terwe nahaga pääsüwa; ent esiaralikult tohtre esandal oma wanamooriga, et hä tül raha oli ärateeninu nink suurt auru weel pääle lauba. Teeda muidugi, et tohter Ilmatark kuulsas mihes saije kodun nink muial ka, nink kui ta ei ole ärakoolu, sis elap ta parhilla weel.